

1

„Dopekla, kto si?“

Posuniem svoju kráľovnú bližšie k jeho kráľovi. „Vieš, kto som.“

Vystrie k šachovnici pravú ruku, ktorá ho stále poslúcha. Jednoduchý, rýchly pohyb. Figúrky sa rozletia až do kútov zapadnutých prachom posledných desaťročí. Ani nežmurknem, tak ako som si to nacvičovala. Nemykne sa ani ďalšia obyvateľka izby, hluchá žena, ktorá čosi pletie z modrej vlny. Alebo zo zelenej, či zo zlatej, alebo z ružovej. Môže to byť akákoľvek farba.

Nepotrebuje na to ihlice. Metodicky pohybuje rukami vo vzduchu a jej neviditeľný šál rastie do dĺžky ako harmonika. Na šedivej hlave má nakrivo nasadený svadobný závoj. Ručička na plastových hodinách visiacich na stene sa pohne.

Najradšej by som pri každej návšteve tie hodiny strhla zo steny. Čas pre ľudí v tomto dome nič neznamená. Nemajú potrebu vydať sa von za trikrát zamknuté vchodové dvere ani premýšľať, kto alebo čo do nich mohlo urobiť tri

hlboké škrabance. Nemá zmysel myslieť na tých, čo za nimi nikdy neprídu, alebo na tie ohavnosti, ktorých sa dopustili. No a čo, ak si nespomínate, že ste nikdy nemali radi hnedé banány alebo neprirodzený smiech v seriáli *I Love Lucy*, ale teraz ich pokojne jete, sledujúc ten seriál.

Ktovie, čo si myslí Carl. Možno myslí na to, že by ma mal zabiť. Mám dvadsaťštyri rokov, teda mám správny vek. Som beloška, štíhla. Ľudia hovoria, že sa podobám na sestru. Rozdiel je v tom, že z jej vnútra vyžarovala akási energia. Bola teatrálna. Vyzývavá. Predvádzala sa. Ľudí to k nej priťahovalo. Mali ju radi. Aj Carla to k nej ťahalo, a tak jej vzal život.

Možno si myslí, že som moja sestra a prišla som ho strašiť.

Ja som len náhradníčka, Carl. Jej škrupina naplnená dynamitom, túžbou po pomste. Nervózna osoba s krídlami, čo chce skočiť na javisko. A ty a ja tam zažiarime spolu.

Zakaždým, keď sem prídem, som preňho cudzia, alebo klame. Zakaždým tvrdí, že zabudol, ako sa volám. Neodpovedá, keď sa pýtam, prečo má v júni na sebe kravatu s vianočným motívom, ani mi nechce povedať, kde kúpil tie starodávne okované čižmy. Nepamätá si na najkrajšie miesto, kde bol naposledy. Tie čižmy mi pripomínajú výhľad. Keď človek pevne stojí na okraji nebezpečného zrázu a pozerá na krásu, čo sa ťahá na míle do diaľky.

Carla nezaujímajú moje chválospevy o čižmách, čítanie Walta Whitmana či Johna Grishama pri jedinom slnkom zaliatom okne v tomto dome, ani vtipy o hovoriacich kravách, ktoré mu rozprávam, keď sa prechádzame po okolí. Nenadchnú ho činnosti, ktoré robíme s milovanou rodinou. Dnes ráno som ho sledovala v reštaurácii, ako si lievance

polieva jahodovým sirupom a krája ich na rovnaké kúsky. Chcela som sa ho opýtať, či mu ten sirup nepripomína krv.

Chce ma presvedčiť, že jeho oči sú len otvory do čiernej galaxie, kam sa vracia sám, ale ja sa nedám obalamutiť. Premýšľam, čo on vidí v mojich očiach. Niečo známe?

Podľa výpovede jedného zo svedkov je mimoriadne nadaný herec.

A teraz mi týmto neškodným náznakom násilia pripomína, že je stále silný. Dôležitý. Už to viem. Pozorne som ho sledovala. Zvážila som riziká. Prehľadala som jeho izbu, kým bol v sprche, a zistila som, že svoje tajomstvá ukrýva v otlčenom kufri pod posteľou – červený gumený pás na cvičenie, takže od toho má také vyduté svaly na predlaktiach, a pätkilové činky, vďaka ktorým pôsobí stále tak vyšportovane. Vo vrecku na zips mal ostrý vreckový nôž, strieborný zapalovač s vyrytým N a jedinou cigaretu.

Pod výstelkou mal zastrčenú fotografiu rozmeru 8×10 cm, úhľadne vyrovnanú. Mohli by to byť dvadsiate roky dvadsiateho storočia, ale mohla byť aj spreď dvoch rokov. Fotograf Carl, ktorého kniha *Cestovanie v čase* plná bizarných obrázkov, bola kedysi bestsellerom, je odborník na nadčasovosť. Okraje fotografie sú trochu ošúchané, uprostred sa ťahá biely ohyb, ktorý delí dievča na dve časti. Dievča stojí v prázdnej vyprahnutej krajine, na ktorú asi nikdy nedopadla kvapka dažďa.

Na krku má malý strieborný kľúčik. Ten istý kľúčik, ktorý má Carl tajne ukrytý na šedivejúcej hrudi. Raz som ho zazrela, keď mu vykľzol z košele a visel nad šachovnicou. Je aj ona jednou z jeho obetí?

Starí sérioví vrahovia, ktorí sú na slobode, sa musia, pravdaže, niekam uchýliť. Veľa som o tom premýšľala. Musia byť unavení. Rozhodnú sa pestovať ruže alebo sa starať o vnúčatá. Trápia ich zlomeniny bedrových kĺbov alebo srdcové infarkty. Stávajú sa z nich impotenti. Nemajú peniaze. Nevšimnú si prichádzajúce auto. Priložia si zbraň k hlave.

Vrahovia, ktorí verejne preľstili systém, neviditeľné monštrá, ktoré nikto nikdy nechytí a prešmykli sa okolo ako tichá nenápadná kulisá. Ako pištiace hoboje a hlasné bicie. Len niektorí si napokon vypočujú ich zvuk, na samom konci, ale už je neskoro.

Trvalo mi veľmi, veľmi dlho, kým som našla muža, o ktorom si myslím, že zabil moju sestru. Roky. Desiatky rozhovorov. Stovky podozrivých. Tisíciky dokumentov. Čítanie, sledovanie, kradnutie. Nikto asi nebol taký posadnutý ako ja od svojich dvanástich rokov. Sestra vtedy neprešla na svojom bicykli ani päť kilometrov za jasného denného svetla z nášho domu tam, kde v lete opatrovala deti. Bolo dopoludnie.

Na druhom konci ju čakali dve sladké deti, Oscar a Teddy Parkerovci. Ťažko uveriť, ale teraz sú už na strednej. Pred niekoľkými mesiacmi ich matka našla moju adresu a poslala mi Oscarovu prihlášku na vysokú a priložila esej s poznámkou, že to možno ocením.

Nebola som si istá. Hneď som list neotvorila. Netušila som, čo tam bude – vedela som len toľko, že sa bude týkať mojej sestry. Zastrčila som obálku do rámu na zrkadle v kúpeľni. Nepáčila sa mi predstava, že jej život by mali posudzovať a hodnotiť nejakí vysokoškolskí profesori.

Trvalo mi rok, kým som pozbierala odvalu. Oscar písal: *Nič už nebolo také isté. Mal som len päť rokov, ale jej zmiznutie poznačilo všetko. Nosil som jej náramok priateľstva, ktorý sme spolu vyrobili, až kým sa mi nite nerozpadli na ruke. Žiadna opatrovatelka sa jej už nevyrovnala. Žiadne dievča. Už nikdy som sa necítil v bezpečí a myslel som na ňu zakaždým, keď som si potreboval dodať odvalu. Ona je dôvod, prečo chcem študovať trestné právo.*

Často som myslela na to, ako hlboko ovplyvnila smrť mojej sestry našu rodinu. Mňa. Dokonca ani moja fyzická schránka sa už nikdy necítila tak ako predtým, ako keby sa chemicky zmenila každá bunka, akoby navždy mala byť v najvyššej pohotovosti.

Nikdy som nepomyslela na bolesť, čo museli cítiť dvaja malí chlapi, ktorým sestra čítala Harryho Pottera. Mala veľmi pekný hlas. Keď pani Parkerová o 9.22 zavolala a opýtala sa, prečo Rachel neprišla, práve som vyberala múku a ostatné prísady, aby som upiekla čokoládový zákusok.

Moji rodičia, obaja pracovali ako účtovníci, odišli z domu pred pätnástimi minútami. Mala som dvanásť rokov, mala som upratať dom a pripraviť niečo na večeru. Bol normálny letný deň v normálnej domácnosti.

Je Rachel chorá? opýtala sa pani Parkerová do telefónu. Viem, že sa vtedy nehnevala, len mala obavy. *Nemá teplotu?*

Stala sa nehoda, pomyslela som si v tej chvíli. *Zrazilo ju auto. Ležt' niekde v bezvedomí.* Nádobu mi vypadla z ruky na zem a po čiernej dlažbe sa rozsypala múka.

Dlho ju nikto neupratal. V tom chaose, čo nasledoval, ľudia rozniesli múku po celom dome a ich odtlačky tam

zostali celé týždne. Aj o niekoľko mesiacov po nich stále zostávali viditeľné stopy. Akoby Rachel bola stále s nami, akoby okolo nás chodila ako duch.

Teraz som konečne tu pri Carlovi a pokúšam sa urobiť ďalší krok, ale zrazu sa zamyslím, či sa na to nemám vykašľať. Nikomu som neprezradila svoj plán, ako ho dostanem z tohto miesta a dozviem sa pravdu.

Nebolo by to prvý raz, čo by som nespĺnila sľub, ktorý som si dala. To dievča na fotke s drobným kľúčikom k ničomu akoby ma prosilo očami, aby som odišla a viac sa neobzerala.

Nechcem myslieť na to, čo by mohol Carl ešte urobiť dvoma zdravými rukami.

Zapne sa klimatizácia a z vetracieho otvoru v strope prúdi do izby vlažný vzduch. Svadobný závoj sa nadvihne, pavučina poláska zvráskavené líce.

Kľaknem si, aby som pozbierala šachové figúrky spod hracieho stola.

„Dopekla, čo si vlastne zač?“ kričí a tresne kartou o stôl nad mojou hlavou. Náročky mi stúpi topánkou na ruku, až to bolí. Vytrhnem si ju, ale nevykríknem, otvorím dlaň, aby som zdvihla figúrku najnižšej hodnoty. Pravdaže je to pešiak.

„Som tvoja dcéra,“ zaklamem.

Je to jediný logický spôsob, aby mi ho zverili do opatery.

Dopekla, čo si vlastne zač?